

Vízépítő mérnök, szakíró. A bécsi műegyetemen vízépítéstant és mérnöki tudományokat tanult, majd Pesten a Mérnöki Intézetben (Institutum Geometricum) folytatott tanulmányokat. 1859-től a Sárvízi Nádor-csatorna Társulat igazgató mérnöke volt. Jelentős szerepet játszott a Sió és a Balaton szabályozási koncepciójának kidolgozásában, később a Közmunka- és Közlekedésügyi Minisztériumban dolgozott. Számos szakmai publikáció fűződik a nevéhez.

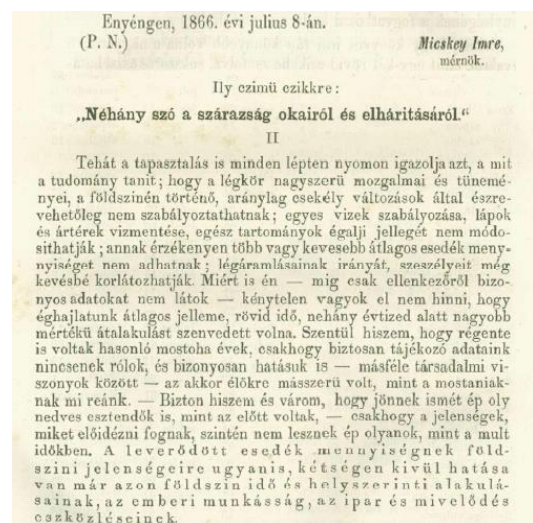
Vízépítő mérnök, szakíró. Mezőszentgyörgyön született 1820. augusztus 1-jén. Apja Mezőszentgyörgyön volt református lelkész. 5-6 éves korában Enyingre költöztek. Tanulmányait Losoncon kezdte, majd a pápai református kollégiumban fejezte be, ahol jogi tanulmányokat is folytatott Stettner (Zádor) György tanítványaként. Egy évig Bécsben volt házitánító és a bécsi műegyetemen vízépítéstant és mérnöki tudományokat tanult, majd Pesten a Mérnöki Intézetben (Institutum Geometricum) folytatott tanulmányokat. 1844-ben szerzett mérnöki oklevelet.

Gyakorlati működését uradalmi mérnökként kezdte. A szabadságharc előtti években Sopron és Vas vármegyében földméréssel és tagosítással foglalkozott. Az 1850-es évek elején Enyingre vonult vissza, s Veszprém és Fejér vármegyében végzett birtokrendező munkálatokat 1859-ig. Ebben az időszakban ismerkedett meg Halász Gáspárral, a Nádor-csatorna Társulat mérnökével és alkalmazta a vízügyi munkálatok gyakorlati megismerésére. Halász Gáspár halála után 1859-ben a Sárvízi Nádor-csatorna Társulat megválasztotta igazgató mérnökévé, s ő a Sárvíz Fejér megyére eső vízrendszerének fejlesztését tűzte ki célul. Akkor vette át a Nádorcsatorna Társulat irányítását, amikor a Sió és a Balaton szabályozásának ügye is napirendre került; e koncepció kidolgozásában ugyancsak jelentős szerepet játszott. Azokkal ellentétben, akik a tó teljes lecsapolását kívánták, a Balaton fenntartása mellett foglalt állást, nemcsak azért mert a nagy víztömeg levezetése a Sárvíz medrének kibővítését tette volna szükségessé, s a Társulatnak nagy kiadásokat okozott volna, hanem mert felismerte a Balaton jelentőségét a nemzeti kultúra számára.

Az 1860-as aszályos években fő törekvése a Fejér megyei Sárrét öntözésének megszervezése volt. Ennek érdekében írta – A Sárrétság öntözése és csatornáink hajózási hasznosítása iránti nézetek – című tanulmányát 1863-ban, amely Székesfehérváron jelent meg. Az 1863-as aszály idején jelentős öntözési provizóriumokat létesített a Nádor-csatorna mentén. (A Sárvíz medrébe 8 duzzasztózsilipet építettek, amelyek segítségével az öntözővizet ki lehetett emelni a mederből.)

Eredményes munkájával több terület öntözési rendszerét építette ki a Sárréten.

A vízépítési munkák során – többek között az öntözővíz felhasználása és a malomtulajdonosok érdekeinek ütközése miatt – jogi problémák merültek fel, s hiányzott az irányadó jogszabály. E kérdés megoldását

Részlet egy cikkéből
Erdészeti és Gazdászati Lapok Közlönye 5. évf.
11. füzet (1866. November)

az 1868-ban megjelent „Vízjogi és vízmívelési alapismeretek kézi könyve” című művével kívánta segíteni.

1870-től a Közmunka- és Közlekedésügyi Minisztériumban dolgozott kezdetben az elnöki osztályon elnöki titkárként, majd a vízépítési osztály vezetőjeként tevékenykedett, ahol a fellebbezési és társulati ügyekkel foglalkozott. A gyakorlati tevékenység mellett rendszeresen közzétette tapasztalatait a különböző szakmai és hivatali fórumokon; több esetben bírálta a korabeli állapotokat, a jogi szabályozás, s a vízügyi igazgatás helyzetét. A minisztérium vízépítési osztályáról vonult nyugállományba. Nyugdíjazása 1887-ben saját kérésére betegsége miatt történt, ezt követően Cecére költözött. Itt hunyt el 1899. január 14-én.

Szakirodalmi munkássága elsősorban az árvízmentesítés, tagosítás és a vízjogi kérdések témakörét érintette. Munkája elismeréseként a Ferenc József-rend lovagkeresztjével tüntették ki.

Részlet az Egylet jegyzőkönyvéből

A Királyi Magyar Természettudományi Társulat pártoló tagja volt. A Magyar Mérnök és Építész Egyletben, az 1870-es években választmányi tagként működött.

Irodalmi munkássága számottevő, a Gazdasági Lapok, a Pesti Napló, a Mérnök- és Építészegylet Közlönye, a Földmívelési Érdekeink és a Gazdasági Mérnök hasábjain láttak napvilágot írásai. Vízépítési ügyeink kezelése és az ügyvitel nehézségei (Gazdasági Mérnök, 1882) című cikksorozatában a vízügyi szolgálat szervezetének korszerű és szakszerű kiépítését sürgette.

Főbb művei:

Tagosztály. Kézikönyvül különösen tagosító földbirtokosok és bírák számára. Pápa, 1846.

Az elkülönülő tagosítás gyakorlati keresztülvitelének rövid vázlata. A fennálló törvények és gyakorlat alapján Magyarország újabb polgári viszonyaihoz alkalmazva. A pesti magyar realiskola javára kiadja a Pesti Napló szerkesztősége. Pest, 1855.

A Sárrétság öntözése és csatornánk hajózási hasznosítása iránti nézetek. Székesfehérvár, 1863.

Vízjogi és vízmívelési alapismeretek kézi könyve. Saját viszonyainkra, s a hasznosítás igényeire való tekintettel. Pest, 1868.

A fehérmegyei Sárrét öntözésének keletkezése és jelenbeni gyakorlata. In: Magyar Mérnök- és Építész-Egylet Közlönye. 1870.

Forrás:

Dóra Klára: Micskey Imre. Egy elfelejtett vízmérnök. In: Fejér Megyei Hírlap 1978. márc. 5. 5. p.

Évfordulóink a műszaki és természettudományokban. 1999. Bp., 1998. 32-33. p.

Szinnyei József: Magyar írók élete és munkái VIII kötet. Bp., 1902. 1231-1233. p.

Kenyeres Ágnes (szerk.): Magyar életrajzi lexikon. II. kötet. Akadémiai, Bp., 1982. 202. p.

Sárközy Imre: Régibb vízmérnökeink életéből. Bp., 1897. 133. p. (arcképével)